

Hiljainen *seurakunta*

2/2021 • lokakuu

KIRKKOHALLITUS⁺
Jumalanpalvelus ja yhteiskunta

Kuva: Maria Lindberg

Hiljainen Seurakunta

Päätoimittaja: Maria Lindberg, PL 210, 00131 Helsinki
Toimitus: Kuurojenpapit
Varainhoito ja osoiterekisterit:
Kirkkohallitus/KJY, PL 210, 00131 Helsinki

Ilmestyminen: Kolme kertaa vuodessa

ISSN 0359-5625 (Painettu)
ISSN 2341-5975 (Verkkojulkaisu)

Kannen kuva: Irma Frondelius

Painotuote
4041 0955

Ihana nähdä sinua!

Uusi syksy on alkanut. Muutamia viittomakielisiä olen jo ennättänyt tavata. On tuntunut mukavalta viittoja: "Ihana nähdä sinua!"

Ehkä odotimme, että tämä syksy on jo "normaali" ja tavallinen, sellainen kuin ennenkin. Nyt me tiedämme jo, että syksy ei vielä ole samanlainen kuin ennen. Vielä on rajoituksia ja muita turvaohjeita koronan takia. Sille emme voi mitään.

Iloitsen, että me kuitenkin voimme taas tavata kasvatusten pienissä ryhmissä tai vaikka videopuheluiden kautta. Kun noudatamme turvaohjeita, tapaaminen ja kokoontuminen on turvallista.

Jumala on luonut meidät ihmiset elämään yhdessä toistemme kanssa. Jo Raamatun alkulehdillä, luomiskertomuksessa tämä kerrotaan. Jumala loi ensin maailman ja sen ensimmäisen ihmisen, Aadamin. Pian sen jälkeen Jumala huomasi, että ihmisen ei ollut hyvä elää yksin. Siksi hän loi ihmiselle kumppanin, uuden ihmisen, Eevan.

Me ihmiset tarvitsemme toisiamme, sen tämä korona-aika on meille opettanut. On tärkeää, että joku kysyy mitä kuuluu ja itse voi kysyä toiselta mitä kuuluu. On tärkeää, että voi kertoa oman elämänsä iloja ja suruja, huoliakin toiselle.

Meille kristityille on annettu erityinen tehtävä pitää huolta toisistamme. Jeesuksen antamassa rakkauden kaksoiskäskyssä meitä kehoitetaan ja rohkaistaan: *"Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi"* (Matt. 22:37–39). Lähimmäisen rakastaminen on sitä, että autamme ja tuemme häntä, kuljemme hänen vierellään. Lähimmäisen rakastaminen on sitä, että rukoilemme hänen puolestaan.

Mutta ei unohdeta, että lähimmäisen rakastaminen on myös sitä, että pysähdymme ja viitoimme: "Ihana nähdä sinua! Mitä kuuluu?"

Marja Saukkonen, kuurojenpappi

Tärkein tunne on kiitollisuus

Tänä iltana on mielessä ja sydämessä monenlaisia tunteita. Aamulla alkoi jo jännittää, lähtöjuhliin en ole tottunut, kokemus puuttui. Nyt on paljon iloa jokaisen teidän tapaamisesta ja tästä mukavasta yhdessäolosta. Sydämessä on myös haikeutta työn loppumisesta, kaiken jättämisestä. Olo on myös vähän levoton, mitenkä eläkeaika alkaa sujua. Mutta on myös suuri helpotuksen tunne, kun pitkä työura on nyt takana.

Monenlaisia ajatuksia risteilee päässäni, mutta tärkein tunne on kuitenkin kiitollisuus. Sain hyvän työn, turvallisen työpaikan sekä mukavat työkaverit ja työympäristön. Olen myös kiitollinen, että tässä työssä olen tavannut monia yhteistyökumppaneita, jotka tekevät työtään suurella sydämellä ja joilta olen saanut apua.

Suurta kiitollisuutta tunnen teistä viittomakielisistä, teidän perheistänne ja koko viittomakielisestä yhteisöstä. Teiltä olen saanut paljon, sain kielen, rikkaan viittomakielen. Kiitos, kun jaksoitte olla kärsivällisiä, kärsivällisiä ja vielä kerran kärsivällisiä, kun kieltä teidän kanssanne opettelin. Taito ei vieläkään ole niin ihmeellinen, mutta te jaksoitte ymmärtää. Kielen kautta on saanut myös viittomakielisen kulttuurin, kokonaan uuden maailman.

Noin 40 vuoden ajan olen saanut seurata viittomakielisten asioiden kehitystä sekä tekniikan että viittomakielen kehittymisen kautta. Paljon asioita on mennyt hyvään ja positiiviseen suuntaan, joitain myös valitettavasti huonompaan suuntaan.

Olen saanut tutustua teihin mukaviin ihmisiin. Monia yhteisiä muistoja, yhteisiä iloja ja suruja, ne kaikki kätken sydämeeni.

Olen kiitollinen, että viittomakielinen työ Jyväskylän seurakunnassa jatkuu ja Anna-Sofia (Olkkola) on saanut työn jo aloittaa. Ottakaa hänet vastaan samalla tavalla kuin aikoinaan otitte vastaan minut.

Minä muistan teitä kaikkia lämmöllä ja rakkaudella. Siunatkoon ja varjelkoon teitä rakastava Jumala.

Jyväskylän seurakunnan kuurojen diakonniissa Päivi Lehtinen eläkkeelle-lähtöjuhlissaan 19.8.2021

Petri Majatien tervehdys

Rakkaat kuurot. Jäätyäni eläkkeelle kuurojenpapin virasta 31 palveluvuoden jälkeen, haluan vielä kerran kiittää teitä ja yhteisöänne.

Kuurojentyö on ollut suuri seikkailu alusta loppuun, jokainen päivä oli erilainen ja haastavalla tavalla mielenkiintoinen. Ei se helppoa ollut eikä hankaluuksilta välttytty, mutta oli se sen kaiken arvoista.

Eräs rakkaimmista asioista olivat rippikoululeirit, nyt jo historiaan jäänyt työmuoto. Tuolta ajalta tuli mieleeni yksi muisto.

Turun piirissä oli silloin suuri rippikouluryhmä, huippuporukkaa, kuten aina. Mutta tällä kertaa meni vielä tavallistakin paremmin. Kun tuli konfirmaatioharjoitusten aika, kaikki jäi yhdellä harjoituskerralla mieleen, suoritus oli virheetön. Meille jäi aikaa ja suunnittelimme pienen yllätyksen. Pyysin puoli tusinaa vapaaehtoista ja opetin heille vastaukset muutamaan vaikeaan teologiseen kysymykseen, yhden jokaiselle.

Konfirmaatiokaavassa on kohta, jossa lukee kuulustelu. Sitä ei käytetä enää koskaan, mutta kaavassa se on.

Konfirmaatiojumalanpalveluksessa teimme niin, että kun kuulustelukohda tuli, sitä ei ohitettu, vaan viitoin tiukkana, että nyt on kokeen aika. Hyytävä tunnelma valtasi kirkon, osaavatko lapset jotakin?

Kysyin kivisin kasvoin vaikeita kysymyksiä, johon seurakuntaväki ei olisi pystynyt vastaamaan. Lähes kaikki konfirmoitavat viittasivat joka kysymyksen kohdalla ja valitsin aina sopivan oppilaan viittomaan vastauksen. Kirkkoväen hämmästys ja kunnioitus oli selvästi havaittavissa.

Kuulustelun jälkeen kaava jatkui normaalisti.

Nyt en enää tekisi tällaista, mutta tämä oli silloin ennen, vanhoina, hyvinä aikoina kun vielä olimme nuoria. Tämä kertoo siitä, kuinka pysyimme yhdessä tekemään kaikkea hassua ja välillä viisastakin. Konfirmaatio päättyi sakastissa nauruun ja halauksiin ja nuoret lähtivät suureen maailmaan.

Kiitos rakkaat viittomakieliset.
Teitä muistaen ja siunaten
Maja.

Kanssakulkija arjessa ja juhlassa

Huhtikuussa viittova seurakunta sai suruviestin: monien tuntema kuurojenpappi Olavi Ikonen oli saanut taivaskutsun. Olavi kuoli kotonaan Kiimingissä 10.4 nopeasti edenneen sairauden heikentämänä. Olavi oli pidetty ja tunnettu kuurojenpappi, sillä hän ehti hoitaa työtään pohjoisessa vuosina 1970–1994 eli yhteensä 24 vuotta. Nyt Olavin pitkää uraa muistelevat hänen lapsensa ja seurakuntalaiset.

Elämäntehtävä: kuurojenpappi

Kuurojenpapin työ oli Olavi Ikoselle elämäntehtävä. Lapsuuden ystävyys kuurojen poikien kanssa antoi Olaville ymmärrystä viittomakielestä ja kielivähemmistössä elämisestä. Jo opiskellessaan teologiaa Helsingissä Olavi halusi opiskella viittomakieltä. Niinpä hän kävi Helsingin kuurojenpappi Lauri Paunun luona opiskelemassa kerran viikossa ja sai koti-tehtäviä suorettavakseen: hartauksia, jumalanpalveluksia ja kirkollisia toimituksia. Olavi vihittiin papiksi vuonna 1964 Kuopion hiippakunnassa, jonka jälkeen hän työskenteli Leppävirralla, Paimiossa ja Ranualla. Jo heti vihkimyksen saatuaan Olavi toimi Turun kuurojenpapin Eino Savisaaren viransijaisena, sillä Eino oli vuoden opintomatalla USA:ssa. Tämä kokemus vahvisti Olavin mielessä virinnyttä kutsumusta saada tehdä kuurojenpapin monipuolista työtä. Niinpä Olavi päätti muuttaa puolisonsa Sirkan kera pohjoiseen töihin ollakseen lähellä myöhemmin avautuvaa kuurojenpapin paikkaa.

Viittomakielentaitoinen Olavi teki kirkollisia toimituksia jo ennen virallista kuurojenpapin virkaa. Kuurot pohjoisesta muistelivat tätä aikaa:

"Olimme ensimmäinen kuuro pariskunta, jonka Olavi vihki vuonna -68. Meillä oli isot häät Kajaanin kirkossa ja ikään kuin palkaksi hän sai mukaansa kakun. Seuraava pariskunta vihittiin niin ikään Kajaanissa samana vuonna. Olavista tuli perhepappimme."

"Tapasin Olavin jo ennen kuin hän oli virallisesti kuurojenpappi. Muistelen, että hän teki työtä jo hyvän tovin, ennen kuin hänet siunattiin kuurojenpapiksi. Olin jumalanpalveluksessa mukana Oulun tuomiokirkossa. Se oli juhlava tilaisuus, jossa oli paljon väkeä ja sitä toimittamassa oli monta pappia."

Laaja työalue

Kun Olavi sitten vuonna 1970 sai kuurojenpapin viran, alkoi työ toden teolla. Työalue oli laaja kattaen koko Pohjois-Suomen. Toiminta oli aktiivista ja Olavi tunnettiin ympäri pohjoisen niin kuurojen, kuurosokeiden kuin muidenkin pohjoisessa matkatyötä tekevien keskuudessakin. Myös Olavin koko perhe, vaimo ja lapset, osallistuivat työhön ja tulivat monelle tutuiksi.

"Toimintaa oli paljon kaikenlaista; retkiä, leirejä, tapahtumia piirejä ja jumalanpalveluksia. Olavi haki meitä kuuroja omalla autollaan mukaan tapahtumiin."

"Olavi kiersi paljon Lapissa ja muuallakin. Olavi oli kova retkeilemään ja Lapin reissuilla hän kävi kuuroja tapaamassa ja marjastamassa."

"Olavi oli tullut kesälomalta Inarista Ouluun ja jatkanut edelleen Teuvan kirkkoon. Hän sanoi, että ajomatkareissu oli pitkä, yli 900 km Inarista Teuvaan."

"Olavi kävi meillä usein kylässä ja myös meidän perheemme kävi heillä kylässä."

Käytännönläheinen työ

Kuurojenpapin työ oli tuolloin hyvin käytännönläheistä ja pappi saattoi toimia ajan tavan mukaan tulkkinaakin erilaisissa tilanteissa. Yhdessä jaettiin tavallista elämää ja tutuiksi tultiin puolin ja toisin. Olavin lapset kertovatkin, että he olivat usein mukana isän työmatkoilla. Isän mukana lapset pääsivät tutustumaan kuurojen elämän arkeen ja juhlaan. Olavi kutsui myös mielellään seurakuntaansa omaan kotiinsa vierailulle. Jouluisin kuurot toivat koko perheelle kukkatervehdyksiä, jotka kuuluivat olennaisena osana joulunviettoon ja toivat mukanaan juhlatuota. Tapaamiset olivat luontevia ja mieleenpainuvia lapsillekin ja isä-Olavi toimi tarvittaessa tilanteissa tulkkina. Poika Jyrki kertoo eräästä kohtaamisesta näin:

"Olimme talvella perheemme kanssa Saariselällä Kaunispään laelle olevan kahvilan pihassa. Isä huomasi pihassa olleen kuurosokean saattajansa kanssa, jota menimme perheenä tervehtimään. Tapaaminen oli lämmin. Kuurosokea halusi tunnustelemalla tervehtiä meidät kaikki, isä toimi tulkkina. Kuurosokea muisti meidät kaikki. Jälkeenpäin kysyin isältä, mitä kuurosokea tekee tunturissa, kun ei näe, eikä kuule. Isä kertoi, kuinka hän osaa nauttia vähintäänkin yhtä paljon, kuin me ja kuinka tärkeää hänellekin on päästä käymään Lapissa. Hän aistii raikkaan tuulen, avaruuden ja tuoksut aivan erityisellä tavalla. Hän oli kertonut isälle, kuinka hienoa Lapissa on."

Monta tarinaa, paljon muistoja

Kohtaamisista vuosien varrelta jäi kuurojen mieliin monia tarinoita.

"Aina Kajaanissa käydessään Olavi haki Pekka Heikkisen leipomosta höyryävää, tuoretta ruisleipää sekä kotiin vietäväksi, että meille leiriläisille syötäväksi, koska hän piti siitä niin paljon."

"Olavilla oli hyvä huumorintaju ja hän kiusoitteli minua, milloin mistäkin."

"Häissämme Olavi halusi tulla meidän, siis hääparin, pöytään syömään. Niinpä siis söimme siinä yhdessä."

"Olavilla oli usein kipeä niska, minäkin sitä usein hieroin, että kipu helpottaisi. Välillä hirvitti kun ajoimme pitkiä matkoja autolla, ja Olavin niska oli niin kipeä."

Kun kuolinviesti huhtikuussa saavutti seurakunnan, lukuisista viesteistä ja osanotoista välittyi lämmin kiitos ja syvä arvostus Olavin elämäntyötä kohtaan.

*»Jumalani,
sinä pidit lupauksesi.
Nyt näin hänet,
jonka sinä lähetit
pelastamaan kaikki kansat.
Siksi palvelijasi voi lähteä rauhassa."
SelkoLuuk. 2:29-31*

Auni Kulmala 95 vuotta - Haaralan ja Lehtomäen siskosten sanoin

Aune Kulmala os. Ihalainen täytti huhtikuussa kunnioitettavat 95 vuotta. Myöhästyneet onnittelut Aunelle -tuttavallisemmin leiritädille! Aune on toiminut leirinjohtajana Keski-Suomen alueen kuuroille ja huonokuuloisille lapsille sekä heidän kuuleville sisaruksilleen ja jopa serkulleen useana kesänä.

Aune, iloinen ja onnellinen

Me Haaralan ja Lehtomäen siskokset muistelemme Aune-leiritätiä, jonka viittomanimi ”iloinen, onnellinen” kuvastaa hyvin hänen luonnettaan ja pilkettään silmäkulmassa.

Jokaisella meillä on yhteneväinen varhaismuisto Aunesta. Lehtomäen sisarusten Lea-äidillä oli ensimmäiset kontaktit Auneen ja hänen kauttaan Lehtomäet tutustuivat viittomakieliseen yhteisöön. Näin Lehtomäen siskoksista tuli viittomakielisiä jo varhain.

Viittomakielisillä Haaralan sisaruksilla taas Aune oli luonteva osa heidän viittomakielistä elämäänsä. Aune toimi silloin kuurojendiakonissa Jyväskylässä. Monipuolinen Aune toimi opastajana viittomakielen ja kuurojen maailmaan, auttoi puhelinasiointissa, konsultoi kuuroja vanhempia lastentarha- ja koulukysymyksissä. Aunea tarvittiin kuurojenkoulussa, jossa hän selvitti monia asioita viittomakielellä tai toimi myös tulkkina.

Aune antoi jakamattoman huomion Haaralan tytöille viedessään yhden tytön vuorollaan Kinkomaan kuulontutkimukseen Aunen Fiat 600:lla, jossa ovet aukenivat ”väärinpäin”. Helena muistaa myös hauskaa Fiat-kyytiä. Ajaessaan pimeällä ja pelottavalla tiellä Aune totesi Helenalle, ettei ole syytä olla huolissaan, sillä suojelusenkeli on aina mukana matkalla.

Leirit jäivät muistiimme

Muistamme Aunen järjestämät leirit, missä Tuula oppi muiden leirityttöjen kannustamana hyppäämään pää edellä veteen, Jaana muistelee iloiset ruokarukoukset ja lipunnostot aamuvoimisteluineen. Päivi muistaa Aunen ohjaavaa kasvatustapaa, jolla sai liian tottelemattomia lapsia ojennuksiin. Helenan mielestä jokaisen leirin huipennus oli esittää viittomakuoro tai näytelmä vierailemaan tulleille vanhemmille. Yksi parhaimmista ohjelmista oli sirkus, jossa "sirkustirehtöörinä" toiminut Aune käveli puujaloilla! Elina kertoo, että Aune-leiritäti oli ensimmäinen viittomakielen tulkki, jonka hän näki lapsena. Sujuva tulkkaus teki häneen vaikutuksen.

Aune on seurannut kiinnostuneena leiriläisten elämänpolkua ja harrasti kirjeenvaihtoa heidän kanssaan. Johanna kertoo, että Aune on lähettänyt hänelle viestejä silloin tällöin tähänkin asti. Aune muistaa kirjeessään mainita Helenalle siitä, että edesmennyt Lea-äiti oli kutsunut Aunen tyttöjänsä isoäidiksi. Jaanaa ilahdutti Aunen itsetekemät kirjekuoret ja kuulumiset elämänviisauksineen, nyt voimien vähetessä kortit tulevat edelleen.

Kiitos Aune myötäelämisestä niin meidän kuin muidenkin leiriläisten elämässä! Sinunkaltaisia henkilöitä tarvitaan monimutkaisessa yhteiskunnassa!

Haastattelussa: Mirva Kulmala

Kerro itsestäsi.

Olen Mirva Kulmala ja asun Varsinais-Suomessa. Toimin Kuurojen Lähetysten toiminnanjohtajana vuosina 2018- 2020.

Mikä sai sinut hakemaan kuurojen lähetysten toiminnanjohtajan paikkaa?

Lähetystyö ja viittomakielisyys ovat olleet jo pitkään lähellä sydäntäni. Olen ollut lyhytaikaisissa lähetystyökokeiluissa Etelä-Afrikassa ja Virossa, kun olin nuorempi. Olin rukoillut, että minulle avautuisi jokin kiinnostava työ, jossa saisin käyttää taitojani. Kun Kuurojen Lähetysten työpaikka ilmestyi hakuun, innostuin siitä heti! Siinä kohtasivat niin monet oikeat asiat, koin sen Jumalan johdatuksena.

Oliko kuurojen maailma ja viittomakieli sinulle ennestään tuttuja?

Kyllä. Tutustuin ensimmäisen kerran viittomakieleen ja kuurojen kulttuuriin Pohjois-Savon opistolla Kuopiossa vuonna 1999. Siitä lähtien viittomakieliset ovat olleet osa elämäni tavalla tai toisella. Olen käyttänyt kolmessa aiemmassa työssäni viittomakieltä päivittäin. Tämän lisäksi minulla on myös monia ihania viittomakielisiä ystäviä.

Miten yhteistyö Kuurojen lähetysten hallituksen kanssa sujui?

Työskentely hallituksen kanssa sujui hyvin. Kiitos erityisesti molemmille puheenjohtajille, joiden kanssa ehdin työskennellä (Riitta Kuusi ja Kristiina Hovi). Heidän tukensa oli todella tärkeää työn onnistumisen kannalta. Halusin myös osaltani olla kannustamassa hallitusta ottamaan lisää vastuuta ja rohkeutta viedä Kuurojen Lähetysten työtä eteenpäin viittomakielisten näkökulmasta. Mielestäni varsinkin tämä asia meni hienosti eteenpäin työskentelyni aikana, siitä olen iloinen! Kiitos yhteistyöstä jokaiselle hallituksen jäsenelle, kenen kanssa ehdin työskennellä, jatkakaa hyvää työtä.

Millaisia ilon hetkiä koit työssäsi, entä haasteita?

Haastetta työhön toi työyhteisön puute ja työn yksinäisyys. Aluksi oli myös haastavaa päästä selville, että miten vanhassa yhdistyksessä hommat on ollut tapana hoitaa. Rahoituksen hankinta oli sekä haas-

tavaa, että myös iloa tuottavaa. Oli erittäin hienoa nähdä kuinka tärkeäksi monet ihmiset kokivat Kuurojen Lähetysten tukemisen. Monet olivat myös tukeneet Kuurojen Lähetystä vuosikymmeniä, tämä oli innostavaa ja sydäntä lämmittävää. Koin monia muitakin ilon hetkiä työssäni! Ihmisten kohtaamiset ympäri Suomen ja ulkomailla, viestit kouluilta oppilaiden tilanteista ja myös työn kehittämisen nykyaikaisempaan suuntaan tuottivat iloa.

Yhteistyökumppanit, millaista oli työskentely heidän kanssaan?

Yhteistyökumppaneiden kanssa työskentely oli mielenkiintoista ja korona-aika pakotti myös irrottumaan vanhoista tavoista tehdä asioita tietyllä tavalla. Saksalaisten kanssa opettelimme, että aina ei tarvitse lentää maasta toiseen palaveriin, vaan voimme myös hoitaa pienempiä asioita etäyhteyksillä. Yhteydenpitoa ja ajatustenvaihtoa tuli useammin kuin mihin oli aiemmin totuttu. Oli erittäin mielenkiintoista ja tärkeää pitää yllä ja uudistaa suhteita moniin yhteistyökumppaneihin. Myös kuurojen diakonit ja papit ovat olleet erittäin tärkeässä roolissa Kuurojen Lähetysten työssä, kiitos teille jokaiselle!

Muuta?

Muistetaan edelleen rukoilla Kuurojen Lähetykselle oikeanlaista suuntaa tulevaisuuteen. Rukoukset kantavat pitkälle ja ovat tämän työn edellytys onnistumiselle.

Mitä haluat sanoa Kuurojen lähetysten jäsenille ja tukijoille?

Jokainen pienikin rukous ja lahjoitus vie kuurojen asioita eteenpäin Tansaniassa ja Eritreassa. Kuurojen Lähetysten tukijoilla on aina ollut erittäin suuri voima ja tämä pieni yhdistys on tehnyt suuria asioita viittomakielisten asioiden eteen kehitysmaissa ja Suomessakin. Kiitos kaikista kohtaamisista kahden työvuoteni aikana, olette jääneet ikuisesti sydämeeni.

Lapuan hiippakunnan uusi piispa valitaan marraskuussa

Lapuan hiippakunnan piispa *Simo Peura* jää eläkkeelle 1.2.2022. Uusi piispa valitaan vaalilla marraskuun aikana. Äänioikeutettuja ovat hiippakunnan papit sekä sama määrä hiippakunnan seurakuntien luottamushenkilöitä.

Piispanvaalissa ehdokkaina ovat: lääninrovasti *Jouko Ala-Prinkkilä* Kauhajoelta, lähetys- ja kansainvälisen työn asiantuntija *Jukka Jämsén* Jyväskylästä, hiippakuntadekaani *Terhi Kaira* Seinäjoelta ja tuomiorovasti *Matti Salomäki* Lapualta.

Ehdokkaat keskustelevat kirkon ja piispan työn kannalta tärkeistä ja ajankohtaisista asioista vaalikeskusteluissa 28.9. klo 18 ja 12.10. klo 18 sekä tarvittaessa 16.11. klo 18. **Nämä vaalikeskustelut tullaan viittomakielelle ja niitä voi seurata Lapuan hiippakunnan YouTube-kanavalla.**

Ensimmäinen vaalipäivä on 2.11.2021. Jos kukaan ehdokkaista ei saa yli puolta annetuista äänistä, järjestetään toinen vaalikierros kahden eniten ääniä saaneen ehdokkaan kesken. Toinen vaalipäivä on 23.11.2021.

Uusi piispa aloittaa virassa 1.2.2022. Arkkipiispa *Tapio Luoma* vihkii hänet piispan virkaan 6.2.2022 Lapuan tuomiokirkossa. Viittomakielelle tulkattu piispanvihkimysmessu televisioidaan.

Viittomakielelle tulkatut

PIISPANVAALI- KESKUSTELUT

Lapuan hiippakunnan
YouTube-kanavalla

⇒ 28.9. klo 18

⇒ 12.10. klo 18

⇒ tarvittaessa
16.11. klo 18

Jouko Ala-Prinkkilä

Jukka Jämsén

Terhi Kaira

Matti Salomäki

Osallistujat seuraavat kiinnostuneina Jannen esitystä.

Dövas församlingsblad-lehden 40-vuotisjuhlat Porvoossa

Vuonna 2020 *Dövas församlingsblad*, suomenruotsalaisten viittomakielisten oma kirkollinen lehti, täytti 40 vuotta. Valitettavasti korona esti juhlat sinä vuonna. Lehden toimitus ei kuitenkaan lannistunut. Päätettiin siirtää juhlat vuoteen 2021. Lauantaina 11.9.2021 juhlittiin lehteä Gammelbackan seurakuntakeskuksessa Porvoossa.

Meri Yliportimo, seurakuntapastori Tammisaaresta, aloitti juhlapäivän viittomalla alkuhartauden. Janne Kankkonen viittoi Jeesuksen elämästä kertovan laulun.

Dövas församlingsblad-lehden historia

Päivän pääpuhuja Brita Edlund on sekä yksi lehden perustajajäsenistä että kahden viittomakielisen miehen äiti. Hän kertoi, että *Dövas församlingsblad*-lehden ja Porvoon kuurojenkoulun vanhemmyyhdistyksen perustamisella on yhteys. Sen jälkeen, kun yhdistys oli aloittanut toimintansa, tuli yhä selvemmäksi, että kuurojen omaan kirkolliselle lehdelle on todellakin tarve. Olihan lehti *Hiljainen seurakunta* ollut olemassa jo lähes 50-vuotta, mutta suomenruotsalaisilla viittomakielisillä ei ollut omaa kirkollista lehteä. Brita Edlund keskusteli Eino Savisaaren kanssa. Eino keskusteli vammaiskonsultti Karl-Oskar Skogsterin kans-

Brita Edlund puhui ja viittoi samanaikaisesti.

Meri Yliportimo on seurakunta-pastori Tammisaaresta.

Janne Kankkonen kertoi käännöstyöstä.

sa. Skogster oli töissä silloisessa Stiftsrådetissa. Skogster lupasi, että Stiftsrådet maksaa kulut.

Ryhdyttiin tuumasta toimeen. Eino Savisaari kirjoitti hartauden sekä Kuurojen lähetykseen liittyviä tekstejä. Brita Edlund huolehti lasten omista sivuista. Pietarsaarelainen, vuonna 2020 kuollut, Alf Bjong toimi yhteyshenkilönä kuurojen ja kirkon välillä. Hän kirjoitti kuurojen maailmaan liittyvistä asioista. Karl-Oskar Skogster huolehti käytännön asioista. Ensimmäinen *Dövas församlingsblad*-lehti ilmestyi joulukuussa 1980.

Brita iloitsi siitä, että lehti on yhä olemassa vaikka Eino Savisaaren kuolema vuonna 1989 muutti paljon. Tämä ehkä kertoo lehden tärkeydestä suomenruotsalaisille viittomakielisille?

Käännöstyöstä

Lounaan jälkeen Janne Kankkonen kertoi tekemästään käännöstyöstä. Janne on vuosina 2009–2011 kääntänyt viikkomessun ja hautaan siunauksen kaavat ja osan kasteen kaavasta suomenruotsalaiselle viittomakielelle. Vuosina 2018–2021 hän on lisäksi kääntänyt osan Raamatusta sekä kirkollisia viittomia suomenruotsalaiselle viittomakielelle.

Janne ei pelkästään kertonut käännösprosessista vaan vertasin myös eri viittomakieliä keskenään. Hän on muun muassa huomannut, että Ruotsissa viitotaan paljon rennommalla ranteella kuin mitä suomenruotsalaiset viittovat.

Onnellisesti taas yhdessä

Järjestäjän näkökulmasta juhlaan osallistujien ilo on paras kiitos. Ja sitä näkyi kaikkialta. Silmistä loisti riemu ja kaikkialla viitottiin ahkerasti. Moni 21 osallistujasta kertoi, että he iloitsivat siitä, että taas sai kokoontua yhteen ja tavata muita viittomakielisiä. Myös vanhat *Dövas församlingsblad*-lehdet keräsivät kiinnostuneita. Näkyihän niistäkin monta tuttua kasvoa.

Kirkolliset

Kastettu

Justin Conny Leinonen	s. 20.3.2021
kastettu	21.8.2021 Turussa
Vanhemmat:	Susanna ja Jyrki Leinonen

Avioliittoon vihityt

Janina Maarit Rintala ja Juhana Kristian Salonen
vihitty avioliittoon 28.8.2021 Jyväskylässä

Konfirmoitu

Ülle Taskinen	syntynyt 27.9.1964, Virossa
kastettu ja konfirmoitu	Helsingissä 3.3.2021

Kuolleet

Åke Johan Engman	s. 28.12.1939, Espoo k. 7.2.2021, Tampere
Seppo Eino Antero Kallio	s. 23.02.1938, Ulvila k. 21.02.2021, Turku
Into Kalevi Mäkinen	s. 5.5.1947, Eurajoki k. 17.6.2021, Turku
Maija-Liisa Rauma	s. 21.5.1932, Oulainen k. 15.7.2021, Lepola, Marinkainen
Saara Sisko Tarvonen	s. 29.4.1934, Anjala k. 24.7.2021, Hyvinkää
Kari Tapio Topio	s. 4.8.1955, Tyrvää k. 1.5.2020, Pyhäranta
Martti Juhani Turunen	s. 8.7.1951, Helsinki k. 30.5.202, Vantaa

Seurakuntien diakoniatyöntekijöitä

Espoo

Annika Topio, vs. diakoniatyöntekijä

Kirkkokatu 1, 02770 Espoo
puh. 040 5311 002
sähköposti: annika.topio@evl.fi
Tapaamiset ajanvarauksella.

Helsinki

Päivi Korhonen

Kolmas linja 22 B, 00530 Helsinki
puh. 09 2340 2544
matkapuh. 050 301 9619
fax 09 2340 2525
sähköposti paivi.korhonen@evl.fi
myös webkamera
Vastaanotto ajanvarauksella.

Iisalmi

Raija Autio

Ilvolankatu 14, 74100 Iisalmi
matkapuh. 044 733 5224
sähköposti raija.autio@evl.fi

Imatra

Maija Pakarinen

diakoni
Imatran seurakunta
Olavinkatu 13, 55100 Imatra
matkapuh. 040 522 0706,
myös Whatsapp
sähköposti maija.pakarinen@evl.fi

Joensuu

Tuula Mertanen

Kirkkokatu 28, 80100 Joensuu
matkapuh. 050 366 0892
(vain tekstiviestit)
sähköposti tuula.mertanen@evl.fi

Jyväskylä

Anna-Sofia Olkkola

Vt. diakoni, viittomakieliset
Vapaudenkatu 47
40101 Jyväskylä
puh. 050 549 7012
sähköposti anna-sofia.olkkola@evl.fi
päivystys: ti klo 9–12 ja ke klo 9–11
webkamera-aika: ke klo 11–12
anna-sofia.olkkola@evl.fi

Kouvola

Ulla Torniainen

Savonkatu 40, 45100 KOUVOLA
matkapuh. 040 746 3444
sähköposti ulla.torniainen@evl.fi

Kuopio

Elina Tarvainen

Vs. vammaistyyöntekijä
Kuninkaankatu 12
70100 Kuopio
puh. 040 484 8467
sähköposti elina.tarvainen@evl.fi

Lahti

Päivi Rask

Käyntios. Vapaudenkatu 6, 1. krs,
15110 Lahti
puh. 044 719 1258
sähköposti paivi.rask@evl.fi
Puhelinpäivystys ma klo 9–11.45
Ajanvarausvastaanotto ke klo 12.15–15

Lappeenranta

Katri Smolander

Koulukatu 10 B, PL 45,
53101 Lappeenranta
matkapuh. 040 3126 322
sähköposti katri.smolander@evl.fi

Lohja

Pirkko Järvinen

diakoniapappi
Lohjan seurakunta
puh. 044 328 4384
sähköposti pirkko.jarvinen@evl.fi

Mikkelin rovastikunta

Maria Vasamaa

Haukivuoren alueseurakunta
matkapuh. 0400 143 419
sähköposti: maria.vasamaa@evl.fi

Oulu

Anne-Mari Kyllönen

diakonissa/ Kuulovammaistyö
Keskustan seurakuntatalo,
os. Isokatu 17, 1. krs.
puh. 040 591 2657
sähköposti anne-mari.kyllonen@evl.fi
vastaanotto ma ja to klo 9–11
Skype ti klo 9–11 kannemari

Pori

Minna Taimi

Seurakuntatyön erityispalvelut
Eteläpuisto 10 B, 2. krs., 28100 Pori
matkapuh. 0400 309 761
sähköposti minna.taimi@evl.fi

Savonlinnan rovastikunta

Jukka Rahikainen

matkapuh. 044 776 8011
sähköposti jukka.rahikainen@evl.fi

Seinäjäki

Tanja Salo

Ala-Kuljankatu 1 A, 60100 Seinäjäki
puh. 06 4184 272
matkapuh. 050 570 6152
sähköposti tanja.salo@evl.fi

Tampere

Sirpa Toivo

Diakonia ja yhteiskuntavastuu
PL 226,
Näsilinnankatu 26, 33101 Tampere
matkapuh. 050 561 1028
sähköposti sirpa.toivo@evl.fi
vastaanotto: ti klo 10–12

Tampere

Taru Varpenius

sairaalapastori
TAYS
matkapuh. 050 570 2079
sähköposti taru.varpenius@evl.fi

Turku

Kristiina Wallenius-Penttilä

Diakoniakeskus
matkapuh. 040 341 7279
sähköposti kristiina.wallenius@evl.fi
päivystys ti klo 11–13 ja
to klo 13–15

Vaasa

Sanna Ala-Välkkilä

PL 78, Vaasanpuistikko 3 E, 2. krs,
65101 Vaasa
puh. 06 3261 265
matkapuh. 044 480 8265
fax 06 3261 449
sähköposti sanna.ala-valkkila@evl.fi
päivystys: ti klo 9–11
Vaasanpuistikko 3 E

Vantaa

Seija Einola

PL 56,
01301 Vantaa
puh./gsm. 050 338 6212
sähköposti seija.einola@evl.fi
päivystys: ti klo 9–11 Koskikeskus,
Vernissakatu 4
ja joka toinen torstai
(parillinen viikko)
klo 14–16 Virtakirkko,
Rajatorpantie 8.

Kuurojen lähetys

Kuurojen Lähetysten puheenjohtaja Kristiina Hovi vastaa puhelimeen (vain tekstiviestit) matkapuh. 045 318 6377.

Pankkiyhteys Danske Bank FI62 8000 1500 2853 59

FP02

Osoitteenmuutos sähköpostitse: **arja.kunnala@evl.fi**
tai osoitteella Arja Kunnala, PL 210, 00131 Helsinki.

Kuurojenpakit

Helsingin piiri

Janne Rissanen

Käyntiosoite: Helsingin seurakunta-
yhtymä, Kolmas Linja 22B,
00530 Helsinki
matkapuh. 050 371 1314
(tekstiviestit)
sähköposti janne.rissanen@evl.fi

Lapuan piiri

Marja Saukkonen

Lapuan hiippakunnan toimisto
Kauppakatu 19 C, 3. krs., 40100
Jyväskylä
puh. 0400 241 401
(videopuhelut vain Skypen kautta)
fax 014 211 421
sähköposti marja.saukkonen@evl.fi
skype marja.kuurojenpappi
Facebook Marja Kuurojenpappi Saukkonen
Twitter Marja Kuurojenpappi
*Vastaanotto toimistolla ja kotikäynnit
sopimuksen mukaan.*

Mikkelin piiri

Seppo Laukkanen

Kirkkokatu 10, PL 122, 50101 Mikkelä
matkapuh. 050 355 9819
sähköposti seppo.laukkanen@evl.fi

Oulun piiri

Sari Timonen

Ojakatu 1, PL 85, 90101 Oulu
puh. 044 755 5554
sähköposti sari.timonen@evl.fi
Kotisivut: oulunhiippakunta.evl.fi/
tyoalat/viittomakielinen-tyo/
*Vastaanotto ja kotikäynnit sopimuksen
mukaan.*

Porvoon piiri

Maria Lindberg

KCSA, Eteläranta 8, PL 210,
00131 Helsinki
matkapuh. 050 342 7129
sähköposti maria.lindberg@evl.fi

Turun piiri

Kuurojenpappi virka on auki

Kirkkohallitus

Maria Lindberg

KJY, Eteläranta 8, PL 210, 00131 Helsinki
matkapuh. 050 342 7129
sähköposti maria.lindberg@evl.fi

Taitto ja paino: Grano Oy

Aineisto seuraavaan lehteen toimitettava
12.11.2021 mennessä: maria.lindberg@evl.fi.
(tekstit mielellään sähköpostissa,
kuvat liitetiedostoina)

SUOMEN[†]
EV. LUT.
KIRKKO